

Başlamak

– Furkan Enes ABÇA - Sadraz · 01 Haziran 2024

Başlamak. İnsan hep bir şeylere başlar öyle değil mi? Yeni bir şeylere. Örneğin; yeni bir yazıya, yeni bir satıra, yeni bir sayfaya, yeni bir deftere başlar. Yeni bir saniyeye, yeni bir dakikaya, yeni bir saate, yeni bir güne, yeni bir haftaya, yeni bir aya ve hatta yeni bir yıla başlar farkında olmadan. Belki de farkında olmak istemedi. Başlar başlamasına fakat neden başladığını bilmeden, belki de bilmek istemedi. Peki nedir bu başlamak? Olmayan bir şeyi yoktan var etmek midir yoksa basit bir döngüde sebepsizce dönmek midir? Yoktan var etmek değildir tabii ki. Çünkü, yoktan var etmek başlatmaktır şüphesiz ki. O halde geriye tek bir seçenek kalıyor, basit bir döngüde sebepsizce dönmek. İnsan buna mecbur mudur? Neden döner, döner durur? Hiç yeniden başlamasa ne olur? O da bilmez tabii bunları. Bitenin ardından yenisine başlamak için koşar, koşar damağı kurur. Bir damla su bulamaz susuzluğunu giderecek. Bulamaz çünkü arayacak vakti yoktur. Hep bir şeyler biter, yenilerine başlaması gerekir. Sorgulamadan. Akıllı "baş"lar sorgulamadan başlar nasıl olsa. Başlamak, nasıl? Bitmek ve sonra başlamak. Tekrar bitmek ve tekrar başlamak. Kısır bir döngü, ta ki neden tekrar tekrar başlamak zorunda olduğunu anlayana kadar. Neden başladığını anlamamanın nâfile kalacağı sonsuz başlangıç başlayana kadar. Ve sonra, bitiş... Hayır, bitiş yok. Sonsuza dek başlangıç. Hem de öyle bir başlangıç ki sonunda yok terkedilmek, sonunda yok çile çekmek, sonunda yok bitmek.